

Ieremia

Capitolul 5

5:1 – continuare comentariu - Înclin să cred că Ieremia a ajuns OMUL din Ier.5:1. Dar spărtura era prea mare. Iată deci că oferta de tipul Ier.5:1 pare să fie valabilă la INFINIT. Din pricina iubirii lui Dumnezeu judecata finală ar putea fi amânată până la infinit de mijlocitor. Dar pentru că spărtura devine în timp prea mare, fără ca Domnul să retragă oferta din 5:1, aceasta nu mai poate opri judecata. Dar iată că valabilitatea ofertei ne arată că în inima lui Dumnezeu există până la capăt dorința de a opri judecata. Această dorință nu dispăre. Desigur nu e singura dorință din inima Sa, căci este și glasul judecății semnalat cu claritate în aceste capitole din Ieremia. Lupta dintre iubirea și dreptatea Sa se dă până la sfârșit. Până în ultima clipă Domnul speră că cel rău se va întoarce de la calea sa și nu va fi judecat. Dacă El care știe toate lucrurile nădăjduiește până la capăt, atunci noi, care nu știm viitorul, de ce nu nădăjduim până la capăt în dreptul fiecărui credincios sau necredincios și de ce ne permitem aroganța de a PUNE CRUCE în dreptul multor destine? Pentru că El nădăjduiește până la capăt și noi suntem datori să facem același lucru.

5:1 este un element fundamental și pentru frământările, reacțiile și dezechilibrele lui Ieremia. Vom observa că în primele capitole Ieremia încearcă tot felul de stări și reacții în fața dramei iubirii divine: de la negarea gravității situației, până la disperarea că nu mai este nici o soluție, de la plânsul până la mijlociri obsesive, de la mijlociri pentru popor până la mijlociri împotriva poporului... Dar Domnul nu pare a valida ca mod de viață nici una din stările enumerate mai sus. Atunci de ce i-a mai împărtășit lui Ieremia drama iubirii Sale? Domnul nu vrea ca Ieremia să fie copleșit de durerea din inima Sa sau de dramatismul situației. Durerea lui Ieremia nu rezolvă situația. Desigur Ieremia nu putea fi indiferent față de durerea din inima Domnului, dar nu pare a fi chemat să se lase copleșit de ea. Ci de fapt în 5:1 Domnul îi transmite lui Ieremia care sunt așteptările Sale de la profetul Său. El nu-L cheamă să poarte povara Domnului (căci aceasta e prea mare și doar Domnul o poate purta), ci îl cheamă să guste puțin din ea pentru a fi motivat să devină parte a SOLUȚIEI Domnului pentru drama poporului. Și chemarea pentru Ieremia este să devină acel OM care să înfăptuiască cu adevărat adevărul și neprihănirea și din pricina căruia Domnul să poată ierta Ierusalimul. Nu lacrimile lui Ieremia, ci CALITATEA vieții sale de sfințenie este cea care-l va determina pe Domnul să ierte Ierusalimul. Aceasta este și strategia de luptă împotriva Căpeteniilor întunericului de peste Ierusalim. Căci Ieremia nu este chemat să lupte împotriva cărinii și sângelui, adică împotriva oamenilor. Aceștia nu pot fi treziți căci sunt deja robiți de puternicele Căpetenii ale văzduhului. Dar acestea pot fi zdruncinate prin perseverența unui om în neprihănire și adevăr. Vom observa în capitolul 5 că Domnul reproșează poporului că acesta calcă în picioare și adevărul și dreptatea. Dar Ieremia nu este chemat să SCHIMBE poporul, să îl convingă să nu mai calce adevărul și dreptatea. Căci acest lucru e cu neputință atâta vreme cât ei sunt ROBI ai păcatului și sunt legați fedeleș de

Căpeteniile întunericului. Domnul îl provoacă pe Ieremia să lupta împotriva acestor Căpetenii ale văzduhului sau de fapt să declanșeze puterea lui Dumnezeu împotriva acestor Căpetenii. Și dacă poporul a ajuns rob de Căpeteniile minciunii și ale neadevărului, soluția lui Dumnezeu este ca Ieremia să persevereze în sfințire întru dreptate și adevăr. Desigur, nu i se garantează succesul căci apare și liberul arbitru al poporului. Dar strategia are un impact REAL și oferă o ȘANSĂ REALĂ poporului. Căci da, poporul e surd și orb din pricina Căpeteniilor văzduhului care-i țin în robie, dar prin viața unui om neprihănit Domnul poate zdruncina puterea acestor Căpetenii și să scoată temporar poporul din orbire punându-l în fața unei posibilități de alegere reală. Da, poporul poate alege din nou răzvrătirea, dar șansa e reală. Iată de ce strategia din 5:1 e cea care trebuie urmată. Un exemplu. Ai un frate care tot judecă, tot bârfește... ce poți face pentru el? În primul rând îți aduci aminte că nu ai de luptat împotriva cărnii, adică lupta ta nu este cu el, cu schimbarea lui. Ți aduci aminte că el este acum în acel domeniu al vieții bolnav. Lucrurile nu îi sunt așa de clare cum îți sunt ție. De fapt este ROB. Este legat de niște Căpetenii ale văzduhului. Împotriva lor trebuie să lupți! Dar cum? Prin puterea lui Dumnezeu. Dar mai exact? Aducând PUȚINUL TĂU înaintea lui Dumnezeu și sperând că Acesta Îl poate înmulți în văzduh împotriva acelor Căpetenii care-l țin rob. Dar în ce constă acest puțin? Și cum poate fi el înmulțit mai mult? Puținul are trei ingrediente de bază. Primul reprezintă 1%, al doilea 9% și al treilea 90%. Despre ce e vorba? Primul procent e reprezentat de discuția directă cu cel în cauză. Îi atragi atenția o dată, de două ori. Al doilea procent (9%) e reprezentat de rugăciunile pentru dezlegarea aceluia frate. Dar al treilea procent este ESENȚIAL și el se referă la SFINȚIREA VIEȚII TALE în general și în particular în acest domeniu de sfințire. Procentul unu e cel mai legat de VIZIBIL, și mai logic din punct de vedere uman să provoace schimbarea. Procentul al doilea e mai puțin legat de vizibil, dar e logic căci mă rog pentru dezlegarea fratelui meu. Procentul al treilea însă este cel mai puțin legat de vizibil și de logica omenească. Care e tendința firii noastre? Să umble prin vedere. Și atunci tendința firii va fi să plusăm în creșterea primului procent, adică să vorbim mai mult, să-l muștrăm mai des, să îl convingem mai bine; apoi să ne rugăm ceva mai mult și de-abia apoi să ne sfințim noi înșine mai mult în acel domeniu. Dar în trăirea prin CREDINȚĂ lucrurile stau exact invers. Și astfel nu ne vom propune să ÎI REPETĂM fratelui la infinit boala, ci doar ne vom ruga mai mult, dar mai mult decât a ne ruga mai mult vom lucra la CREȘTEREA CALITĂȚII VIEȚII MIJLOCITORULUI. Aici vom PLUSA. Și în mod concret ne vom corecta propria inimă în domeniul judecării fraților și vom începe noi înșine o luptă și mai aprigă împotriva bârfei și a judecăților. Și chiar dacă în acel domeniu stăm mai bine ca acel frate (după cum și Ieremia era un Gulliver în țara piticilor din vremea sa), nu ne vom opri din zborul sfințirii. Căci în orice domeniu de sfințire MEREU mai e loc de CURĂȚIRE și VINDECARE. Și-l vom ruga pe Domnul să ne descopere ÎN INIMA noastră noi adâncimi ascunse ale păcatului judecării; și vom intra în conclucrarea cu Duhul Sfânt să ne curățim noi înșine mai mult în acest domeniu și AȘA și doar AȘA vom mări în văzduh puterea Domnului împotriva Căpeteniilor văzduhului. Căci puținul sfințirii noastre prin Duhul este înmulțit nespuse de mult prin harul lui Dumnezeu în locurile cerești. Căci dacă gândurile nelegiuite ale poporului sunt luate de cel rău pentru a mări puterea Nimicitorului Neamurilor, și gândurile sfinte ale poporului sunt luate de Duhul pentru a

mări puterea Luminii în văzduh. Iată de ce în 5:1 Dumnezeu nu pomenește nici actul mijlocirii, și nici cel al confruntării poporului, ci DOAR cel al calității vieții. Căci în mod cert un om cu o asemenea viață va mijloci și va muștra în dragoste poporul sub călăuzirea Duhului. Dar e mai ușor să mijlocești sau să confrunți. Greul luptei e în schimbarea propriei vieți; aici se dă bătălia și această schimbare amplifică și puterea mijlocirii și calitatea confruntării; deci preocuparea majoră a oricărui om care vrea să devină mijlocitorul din 5:1 este sfințirea personală, acel zbor descris în Țefania. Nu mustarea poporului, nu mijlocirea în sine, ci perseverența în propria sfințire e CHEIA biruinței împotriva Căpeteniilor văzduhului care-i țin robi în anumite domenii pe frații tăi. Și o Căpetenie poate fi învinsă în văzduhul de peste poporul Domnului doar DUPĂ și doar PRIN învingerea acelei Căpetenii în văzduhul propriei vieți! Iată legea de aur a bătăliei spirituale. Iată legea de bază a luptei spirituale. Iată strategia. Iată unde trebuie plusat și unde se poate plusa cu adevărat. Căci în schimbarea CELUILALT ne plângem de LIBERUL arbitru al celuilalt care-l poate sfida pe Domnul Însuși! Dar în schimbarea propriei vieți nu mai putem da vina pe acest liber arbitru, căci el este acum în mâinile noastre și sub autoritatea noastră.

5:3-6 – Ieremia ajunge la concluzia că nu este nici un om drept în Ierusalim

Se pare că Ieremia, după ce aude ce caută Domnul în 5:1-2, începe să caute acest om. Printre cei mici nu-l găsește, dar atunci se duce cu speranțe la cei mari:

- Voi merge deci la cei mari și le voi vorbi: căci ei cunosc calea Domnului, Legea Dumnezeului lor!

Dar Ieremia are surpriza că NIMENI nu-l ascultă: nici dintre cei mici, nici dintre cei mari, nimeni nu ia seama la mesajul Domnului. Toți se cred bine, neprihăniți, că de, reforma e în toi. Nimeni nu vede adevărata realitate spirituală din țară, de aceea nimeni nu plânge, nimeni nu jelește, nimeni nu-și sfâșie hainele. Și se pare că în acea vreme nici măcar Iosia nu rezona la mesajul lui Ieremia. De aceea, când întreabă pe Domnul, nu trimite la Ieremia, ci acei oameni se duc la proorocița Hulda, măcar că Ieremia își începuse de vreo 5 ani lucrarea profetică. Deci în prima fază Ieremia nu este băgat în seamă nici măcar de Iosia, inițiatorul reformei. Iosia era așa entuziasmat de reformă și de așa-zisa trezire spirituală încât nu avea vreme pentru mesajele depresive ale lui Ieremia. Însuși Iosia îl vedea pe Ieremia ca pe un depresiv ciudat care anunța judecata în plină trezire spirituală. Iată că în acel moment nici măcar Iosia nu era OMUL căutat de Domnul. Ce greu a fost pentru Ieremia până în momentul în care prin proorocița Hulda Domnul i-a confirmat lui Iosia că Ieremia avea dreptate. Într-adevăr proorocița Hulda nu face decât să dea dreptate lui Ieremia. Deci de-abia după găsirea cărții Legii Domnului și mesajul proorociței Hulda, Iosia înțelege că Ieremia avea dreptate și că era cu adevărat trimis de Domnul. Dar până atunci Ieremia a fost ignorat de Iosia însuși. Să vorbești de unul singur 5 ani de zile... ce greu trebuie să fie. Și e interesant că Iosia devine omul din 5:1 prin faptul că își sfâșie hainele la auzirea mesajului Legii! Doar această smerire și căință adâncă a sufletului, doar această recunoaștere a bolilor din popor, și doar dorința de a îndrepta lucrurile îl fac pe Domnul să spună: *din pricina ta, Iosia, voi ierta Ierusalimul!* Deci Iosia nu devine acel om drept din 5:1 prin

perfectiune sau prin performanțe spirituale impresionante, ci prin CĂINȚA și SMERIREA sufletului:

19. Când a auzit împăratul cuvintele Legii, **și-a sfâșiat hainele**.

20. Și împăratul a dat următoarea poruncă lui Hilchia, lui Ahicam, fiul lui Șafan, lui Abdon, fiul lui Mica, lui Șafan, logofătul, și lui Asaia, slujitorul împăratului:

21. **„Duceți-vă și întrebați pe Domnul pentru mine și pentru rămășița lui Israel și Iuda cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit. Căci mare mânie s-a vărsat peste noi din partea Domnului, pentru că părinții noștri n-au ținut cuvântul Domnului și n-au împlinit tot ce este scris în cartea aceasta.”**

22. Hilchia și cei trimiși de împărat s-au dus la prorocița Hulda, nevasta lui Șalum, fiul lui Tochehat, fiul lui Hasra, străjerul veșmintelor. Ea locuia la Ierusalim, în cealaltă mahala a cetății. După ce au spus ce aveau de spus,

23. ea le-a răspuns: „Așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: „Spuneți **omului** care v-a trimis la mine:

24. „Așa vorbește Domnul: „Iată, voi trimite nenorociri peste locul acesta și peste locuitorii lui, și anume toate blestemele scrise în cartea care s-a citit înaintea împăratului lui Iuda.

25. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, mâniindu-Mă prin toate lucrările mâinilor lor, mânia Mea s-a vărsat asupra acestui loc și nu se va stinge.”

26. Dar să spuneți **împăratului lui Iuda** care v-a trimis să întrebați pe Domnul: „Așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel cu privire la cuvintele pe care le-ai auzit:

- 27. „Pentru că **ți s-a înduioșat inima,**
- pentru că **te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu,**
  - când ai auzit cuvintele rostite de El împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui,
- pentru că **te-ai smerit înaintea Mea,**
- pentru că **ți-ai sfâșiat hainele**
- și **ai plâns** înaintea Mea,
- și **Eu am auzit** – zice Domnul.

28. Iată, te voi strânge lângă părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău **și nu vei vedea cu ochii tăi toate nenorocirile** pe care le voi trimite peste locul acesta și peste locuitorii lui.” Ei

au adus împăratului răspunsul acesta.

(2 Cronici 35:19-28)

Interesant că Domnul îi spune în v.23 OM (OMULUI aceluia) lui Iosia, subliniind că nu poziția lui Iosia a determinat schimbarea din inima lui Dumnezeu, ci ATITUDINEA SA. Și e posibil ca termenul de OM din v.23 să fie strâns legat de căutarea lui Dumnezeu din Ieremia 5:1: caut un OM! Dumnezeu nu a căutat neapărat un ÎMPĂRAT sau un MARE PREOT neprihănit, ci un OM fie el și paznic, păstor sau dregător. OMUL acela a fost chiar ÎMPĂRATUL, dar putea fi oricare altul se pare. Iată că Iosia nu a greșit că a plâns mult înaintea Domnului. Căci era o vreme a plânsului. Și a plâns până când Domnul i-a răspuns, până când Domnul i-a spus: nu mai plânge! Domnul nu a vrut ca Iosia să rămână cu hainele sfâșiate tot restul vieții. Domnul a răspuns cererii lui, și apoi Iosia și-a continuat reforma. Desigur că a păstrat acea stare de smerenie în suflet, dar el și-a continuat viața și rolul în planul Domnului. Dar ce încurajator este că plânsul lui Iosia a fost auzit de Domnul.... ***Pentru că tu ai plâns și Eu am auzit...*** Nu a fost un plâns fără rost. Iosia trebuia să plângă în acea vreme a vieții sale. Era de fapt singurul lucru pe care trebuia să îl facă. Și iată că plânsul său nu a fost fără rost... Domnul a amânat judecata și i-a promis că ochii săi nu vor vedea cum Nimicitorul Neamurilor va distruge Iuda, Ierusalimul și Templul! Iosia a fost scutit de o mare suferință. Dar iată că Iosia și nu Ieremia a devenit omul din 5:1! Ieremia se pare că a fost așa de preocupat să caute un om în popor încât nu și-a pus problema că el însuși poate fi acel om! Ieremia a fost atât de tulburat de revelațiile primite și atât de preocupat să schimbe poporul, încât nu a înțeles că în tot procesul de a rosti revelațiile primite poporului, de fapt inima sa și schimbarea sa erau în centrul atenției lui Dumnezeu și nu inima împietrită a poporului. Desigur era și inima poporului în atenția lui Dumnezeu, dar din perspectiva sferei de responsabilitate a lui Ieremia, inima sa era în centrul atenției lui Dumnezeu. Dar se pare că în prima fază Ieremia s-a focalizat așa de tare pe inima poporului încât a neglijat procesul schimbării propriei inimi și astfel Iosia i-a luat-o înainte. Dar cred că apoi și Ieremia a devenit acel om... Dar după Iosia SPĂRTURA țării era prea mare astfel încât nici Ieremia alături de Daniel și Ezechiel nu o mai puteau acoperi. Iosia a înțeles că Domnul nu poate anula judecata, dar că vrea măcar să o întârzie. Și și-a continuat reforma cu mare foc. A înțeles ceva din inima lui Dumnezeu și a continuat. Nu s-a descurajat de faptul că nu poate anula judecata, ci s-a smerit și și-a acceptat rolul dat de Dumnezeu și anume doar acela de a amâna judecata. Și de asemenea, a urmat se pare modelul iubirii lui Dumnezeu continuând o reformă despre care știa mai dinainte că NU VA SCHIMBA inima poporului. Având acces la profețiile lui Ieremia știa că pocăința poporului ar putea anula judecata. Dar poporul doar simula pocăința; a sperat oare Iosia că totuși continuând reforma, pocăința poporului din timpul reformei va deveni una autentică? A fost el oare amăgit de falsa pocăință a poporului și nu și-a dat seama ca Ieremia că Iuda se întoarce cu prefăcătorie către Domnul? Sau a înțeles că Iuda nu se va mai întoarce? Sau a sperat într-o minune împotriva oricărei nădejdi? Ce a fost în inima lui Iosia, ce l-a motivat, de a continuat reforma cu așa zel și după ce Domnul i-a vestit că judecata nu poate fi oprită? Îmi place să cred că Iosia a înțeles inima Domnului și i-a urmat exemplul. Domnul știa mai dinainte că Iuda nu se

va căi ca națiune, și totuși a curtat-o cu mare iubire și speranță până în ultima clipă. Iată că așa a făcut și Iosia. Vestindu-i că judecata nu poate fi anulată, de fapt Domnul îi vestea ceea ce Ieremia îi spunea de 5 ani: poporul doar simulează căința în timpul reformei! Iosia a înțeles că inima poporului ca NAȚIUNE nu se va schimba, dar și-a continuat reforma cu mare zel nădăjduind împotriva oricărei nădejdi că Iuda se va schimba. Da. Îmi place să cred că Iosia a făcut acest lucru. Și astfel l-a prefigurat pe Isus, cel care și-a continuat reforma în Israel până la capăt măcar că știa că Israel nu se va căi! Ce frumos strălucește Iosia! A plâns la vremea potrivită! Plânsul său a fost auzit de Domnul! Domnul i-a dat rolul DOAR de a opri pentru o vreme judecata. El s-a smerit și a primit acest rol, chiar dacă nu anula judecata. Dar a făcut mai mult decât atât. A continuat reforma în speranța schimbării inimii lui Iuda măcar că știa dinainte că Iuda ca națiune nu se va schimba. Dar a urmat modelul iubirii divine cu care s-a contopit pentru totdeauna atunci când a plâns mult înaintea Domnului. Iosia nu se descurajează deci când Domnul îi arată că Iuda nu-l va asculta. Însă spre deosebire de Iosia, în 5:3 Ieremia e curpins de descurajare și se ceartă cu Domnul pe acest subiect:

- Doamne, nu văd ochii Tăi adevărul? Tu-i lovești și ei nu simt nimic; îi nimicești, și nu vor să ia învățătură; iau o înfățișare mai tare decât stânca, NU VOR să se întoarcă la Tine.

Dar să mai zăbovim la Iosia, cel care în primă fază l-a întrecut pe Ieremia! Este absolut fantastic să citești capitolul de mai sus din 2 Cronici după capitolul 2 din Ieremia. Iată că pe un taler al balanței sunt curviile lui Israel din 800 de ani de istorie, curvii amplificate fără margini de Manase, iar pe celălalt taler al balanței este tânărul Iosia. Acest tânăr, departe de a fi perfect, el însuși naiv și victimă a contextului de împietrire spirituală în care s-a născut. El începe să caute pe Domnul de la 16 ani... La 20 de ani începe înființarea reformei. Domnul vede acest lucru și la 21 de ani îl cheamă pe Ieremia în lucrare, dacă vreți, ca ajutor al lui Iosia... Deci chemarea în lucrare a lui Ieremia poate fi un răspuns la credințioșiei lui Iosia. Iosia însă îl cam ignoră vreo 5 ani pe Ieremia. Fără cartea Legii el însuși era naiv și entuziasmat de așa-zisa trezire spirituală din țară. Dar la 26 de ani găsește cartea Legii Domnului. În această perioadă când Iosia îl ignoră pe Ieremia începe ascensiunea Babilonului și anume în 626. **626** este un an foarte important căci este anul în care **se ridică la putere Nabopolasar**, întemeietorul dinastiei haldeene și tatăl lui Nebucadnețar. **În 625** haldeii alungă pe asirieni din Babilon. Or Ieremia rostește profețiile despre Nimicitorul neamurilor probabil în primul său an de lucrare adică 627! Iar cartea Legii e găsită în 622. Deci exact în perioada în care Iosia ignoră mesajul lui Ieremia, Nimicitorul neamurilor începe să se ridice în istorie. Și acesta și-ar fi continuat ascensiunea cu VITEZA VÂNTULUI așa cum anunțase Ieremia în cap.4, dacă Iosia nu și-ar fi smerit inima și nu ar fi devenit acel om din Ieremia 5:1. Într-adevăr, ascensiunea Babilonului devine mai lentă după anul 622 după ce Iosia se smerește. De-abia la finalul domniei sale și după moartea sa, Babilonul se dezvoltă cu viteza vântului. Și e foarte important că Ieremia nu menționează că nimicitorul Neamurilor e Babilonul. Sunt mai multe motive. Probabil unul din ele este că profeția ar fi părut irelevantă și ar fi fost luată în derâdere, căci Babilonul era atunci dominat de Puternicul Leu asirian. Și probabil că

oamenii se gândeau la Asiria și nu la Babilon când auzeau profețiile lui Ieremia, deși ele parcă sugerau ridicarea unei națiuni care încă nu este înălțată pe scena istoriei. Dar când află Iosia că Nimicitorul neamurilor nu e Asiria, ci Babilonul? Dar înainte să răspundem la această întrebare, să revenim la imaginea cu balanța... Pe un taler este o greutate imensă a păcatului lui Israel, a curviilor din 800 de ani de istorie, inclusiv a curviilor inimaginabile ale lui Manase, iar pe celălalt taler e plânsul lui Iosia; da, pe celălalt taler sunt lacrimile unui tânăr de 26 de ani... Tânăr imperfect, el însuși victimă a contextului spiritual în care s-a născut, tânăr care a ignorat vreme de 5 ani muștrările Domnului rostite prin Ieremia; tânăr, naiv, neîncercat, care dacă nu vedea falsitatea din popor desigur nu vedea și multa falsitate a inimii sale. Și totuși când acest tânăr neterminat, neîncercat, de-abia trezit din somn, îngrozit de idoli ascunși din viața sa și de idoli ascunși ai poporului, conectându-se la istoria adulterului istoric al poporului său, deci când acest tânăr plâpând începe să plângă... se întâmplă o minune... al doilea taler capătă o GREUTATE la fel de MARE ca primul taler al balanței și balanța se ECHILIBREAZĂ! Al doilea taler nu reușește să învingă primul taler, dar îl egalează, ceea ce nu e deloc puțin lucru! Iată că SPĂRTURA făcută în văzduh de 800 de ani plini de curvie din partea lui Israel este ACOPERITĂ de lacrimile tânărului Iosia! Ce minune! Cum e posibil? Cum e posibil? Oare câte lacrimi a vărsat Iosia? Nu au fost prea multe... căci răspunsul a venit repede din partea Domnului! Dar iată că ele au acoperit spărtura, au reechilibrat balanța! Cum e posibil? Un singur răspuns... din pricina iubirii și harului fără margini din inima Domnului... căci această iubire și acest har fără margini a înmulțit puținul lacrimilor lui Iosia și a acoperit spărtura.... pentru că iubirea e mai mare decât judecata... pentru că Domnul este mai întâi iubire, har, iertare și apoi judecată și nimicire ! (vezi Exod 34). De aceea puținul lacrimilor lui Iosia au echilibrat balanța, au oprit ascensiunea Nimicitorului Neamurilor, au amânat judecata!

Dar oare dacă după 2000 de ani plini de dualitate din partea Bisericii, un tânăr imperfect și neîncercat ar descoperi cartea Legii și adevărul despre Biserică, și ar vedea mânia aprinsă a Domnului, și și-ar înduioșa inima, și și-ar smeri sufletul, și și-ar sfâșia ființa, și ar plânge înaintea Domnului... oare Domnul ar reacționa la fel? Oare Domnul ar înmulți din nou lacrimile și ar acoperi din nou spărtura și ar mai încetini procesul tainei fărâdelegii, procesul zămislirii Fiarei anticristice în istorie? De ce nu? Oare iubirea Domnului nu a rămas aceeași? Oare Domnul nu s-a alipit de Biserică cu o iubire la fel de mare ca cea cu care s-a alipit față de Israel? Oare harul și iubirea Sa s-au micșorat?

Dacă astăzi cineva va plânge ca Iosia, inima lui Dumnezeu I se va înduioșa din nou, și Domnul s-ar apropia repede de acel cineva și i-ar șopti dulce:

- *Nu mai plânge!*

Și acel cineva ar răspunde:

- Cum să nu mai plâng? Lacrimile mele de căință s-au vărsat atât de puțin, iar păcatele mele și ale poporului meu sunt atât de multe...

Și Domul i-ar repeta:

- *Nu mai plânge așa de mult! Și apoi i-ar explica: nu mai plânge, căci nu e nevoie... lacrimile tale au ajuns deja în număr mare ca stelele cerului și nisipul mării!*
- Dar, Doamne, am plâns așa de puțin! Aproape că nu am vărsat nici prima lacrimă și tu îmi spui deja că lacrimile mele au devenit un neam mare ca stelele cerului și nisipul de pe malul mării?
- *Da, deja au ajuns... și sunt atât de multe! Sunt mai multe decât păcatele poporului tău... și de aceea, au acoperit deja spărtura. Au echilibrat din nou balanța... da, exact ca altădată...*
- Doamne, dar nu e adevărat, căci am plâns atât de puțin, da, mult prea puțin...
- *Dragul meu Iosia, de câte pâini au fost nevoie ca să fie hrănit un popor mare? Tot nu înțelegi? Iubirea și harul meu fără margini au înmulțit deja cele două lacrimi ale tale și spărura e acoperită... Nimicitorul încă nu va veni... Mai este un răgaz... mai e vreme....*
- Vreme pentru ce? Căci Nimicitorul oricum va veni!
- *Vei afla în zilele ce vor urma....*

Iosia și-a înțeles rolul de a încetini lucrarea Nimicitorului Neamurilor. După ce a avut acces la cartea Legii, probabil că a căpătat acces și la profețiile lui Isaia, și probabil că primit și mesajul profetului Habacuc care e plasat de comentatori tot în timpul domniei lui Iosia. Ce vreau să spun este că Iosia a aflat că Babilonul și nu Asiria e Nimicitorul neamurilor. Și astfel și-a dat seama că sunt două obstacole împotriva lucrării Nimicitorului:

- Unul spiritual, reprezentat de credințioșia sa față de Domnul care i-a promis că va avea pace în timpul vieții sale.
- Unul politic reprezentat de Asiria.

Adulterul lui Israel a scos pe scena istoriei Căpetenia Asiriei. Dar adulterul mai grav al lui Iuda se pare că a scos un rău și mai mare: Căpetenia Babilonului. Dar ca Babilonul să se poată manifesta era nevoie de îndepărtarea Asiriei. În acest context putem interpreta altfel decizia lui Iosua de a merge împotriva lui Faraon Neco. Cornilescu și alte traduceri spun că Neco se ducea ÎMPOTRIVA Asiriei. Datele istorice afirmă că Neco se ducea să sprijine Asiria. Și astfel traduceri mai recente traduc că Neco se ducea *pentru a ajuta Asiria sau doar spre Asiria*. Traducerea literală propune atât în 2 Cronici cât și în 2 împărați termenul de ÎMPOTRIVA. Deci am o bănuială că traducătorii recentii au nuanțat traducerea în funcție de descoperirile arheologice. Dar dacă este să aleg dintre acestea și textul sacru, aleg textul sacru. Deci să luăm

varinata că Neco să suia împotriva Asiriei. Acțiunea e justificată din punct de vedere politic căci Asiria ocupase recent Egiptul, și Egiptul era dornic de răzbunare dar și de independență. Și acțiunea lui Iosia e logică. El a înțeles că este un obstacol împotriva Babilonului și că Asiria devine și ea un obstacol. El a vrut să își joace rolul de obstacol, rol pe care i l-a dat Dumnezeu și atunci a dorit ca Asiria să nu dispară de tot de pe scena politică a vremii. Căci Iosia nu intervine în favoarea Asiriei la bătăliile de la Ninive. Dar acum era evident că puterea Babilonului creștea și că dacă Asiria dispărea ca putere în Nord, puterea Babilonului nu mai era contrabalansată. Și astfel intervine în favoarea Asiriei dorind să încetinească ascensiunea Babilonului. Este deci o fisură în credința sa, și o problemă de dicernământului, o decizie de a ieși din sfera sa de responsabilitate. Scopul era bun, aprobat de Domnul, dar bătălia, ca metodă nu era bună. Iosia trebuia să continue refoma din inima sa și din țară, și să lase destinul popoarelor în mâna lui Dumnezeu. El trebuia să se încreadă în promisiunea Domnului și anume că Domnul va amâna lucrarea Nimicitorului chiar dacă Asiria va cădea. Atâta vreme cât el rămânea în viață, Domnul avea să încetinească lucrarea Nimicitorului cu sau fără Asiria.

Ce frumos se leagă aceste lucruri de 2 Tesaloniceni și Apocalipsa. Două obstacole împiedică lucrarea tainei fărădelegii în istorie:

- Unul nevăzut, loialitatea și căința rămășiței credincioase a Bisericii,
- Unul politic: statul în care se manifestă și harul general al lui Dumnezeu printr-un anumit respect față de moralitate, lege, etc.

Paote că va veni vremea lui Neco și pentru noi, adică vremea când vom vedea cum statul se dizolvă în fața ascensiunii lui anticrist. Și ce vom face? Vom intra în apărarea statului în forma sa actuală? Sau vom lăsa istoria în mâna lui Dumnezeu? Căci la fel ca la Iosia, ce treabă avem noi să judecăm pe cei de afară? Treaba noastră e să judecăm pe cei din interior. Și singura modalitate prin care putem încetini sau opri lucrarea Nimicitorului este sfințirea inimii noastre și a poporului Domnului! Lucurile nu vor fi ușoare... Când Hitler prelua puterea în Germania, unii pastori cu dicernământ au predicat împotriva lui și au înștiințat societatea de pericol... Dar era bătălia lor? La fel ca și Iosia unii dintre ei au fost omorâți... Dar poate fi Iosia considerat un martir? Din păcate nu, căci s-a luptat ÎN AFARĂ, pe când bătăliile sale erau doar înlăuntru... Și prin decizia sa de a încetini lucrarea Nimicitorului luptând ÎN AFARĂ, nu a făcut decât să GRĂBEASCĂ lucrarea acestuia.... căci a murit din pricina deciziei lui și nu din voia lui Dumnezeu. Așa se va întâmpla și cu cei din rămășița credincioasă care vor intra în luptele politice, sociale împotriva anticristului: vor muri înainte de vreme, or în perioada lui anticrist prelungirea vieții FIZICE a rămășiței e de mare preț. De aceea avem nevoie și de protecție spirituală, dar și fizică. Să nu intrăm în bătălii false. Atunci vom ști că de fapt nu statul de tip roman, ci credința Bisericii e cea care oprește lucrarea Nimicitorului. Și dacă Biserica a ales necredința atâta vreme, Nimicitorul nu va mai putea fi oprit. Iosia s-a tulburat în fața ascensiunii Babilonului și s-a dus în lupte direct cu acesta. Dar noi, când vom vedea ascensiunea lui anticrist, ce vom face?

Să revenim la Iosia. El a acoperit spărtura pentru o vreme. Dar după el, nici Ieremia alături de Daniel și Ezechiel nu au mai reușit. De ce? Spărtura devenise prea mare! Așa e poate și cu rămășița credincioasă a Bisericii. Puținul căinței ei înmulțit în văzduh din mila și iubirea Domnului a oprit până acum lucrarea lui anticrist în istorie. Dar se apropie vremea când SPĂRTURA va deveni prea mare. Sensul de luptă spirituală al rămășiței va rămâne împotriva lucrării Nimicitorului, chemând la căință Biserica Domnului. Dar în ciuda acestei lupte va veni vremea când plânsul lui Iosia nu va mai putea AMÂNA judecata. Și atunci lucrarea Nimicitorului va începe și care va deveni rolul rămășiței în TIMPUL lucrării Nimicitorului? Care vor fi bătăliile care vor trebui duse? Studiul pe Ieremia ne va da lumină...

Observăm la Ieremia o trezire la luciditate. Dacă în 4:10 consideră că Domnul a înșelat poporul care prin reformă aparent să pocăise, în 5:3-5 Ieremia devine conștient că TOT poporul e surd și nu ia aminte la muștrarea Domnului. Și el devine intrigat și se ceartă cu Dumnezeu, căci nu-și mai înțelege rolul. De ce Domnul Îl tot trimite la un popor SURD, de ce tot speră Domnul că poporul se va întoarce? Căci iată că acesta nu simte și nu ia aminte și nu vrea! Dar Domnul tot insistă. Ieremia se vede pe sine ca într-o piesă de teatru absurd în care tot este trimis să vorbească unui personaj orb și surd. Dar stăpânul îl tot trimite în speranța că va auzi.... Dumnezeu pare să NEGE realitatea. Poporul e mort, culcat la pământ, dar Domnul tot speră că-i va auzi glasul și că se va scula în picioare... Ieremia nu înțelege încă PUTEREA de DESPIETRIRE a LOGOSULUI... că puținul cuvintelor sale sunt înmulțite de Duhul spre vindecarea poporului... Dar mai ales nu înțelege iubirea ne bună a lui Dumnezeu care speră împotriva oricărei nădejdi PÂNĂ la CAPĂT.... Ieremia nici nu se gândește că el ar putea fi omul din 5:1... Preocupat de inima poporului, nu e atent la propria inimă... Căci în cele din urmă mesajele primite de la Domnul erau mai întâi pentru el, ca el să fie transformat și să devină omul din 5:1... Dar el încă nu se sincronizează cu lucrarea Domnului....

5:7-11 – Măcar că Dumnezeu le primește jurămintele idolatre, poporul se dedă la adulter fizic.

În toate aceste trei capitole (4b-6) este o alternanță între glasul îndurării și glasul judecății divine. Deși tema principală e judecata prin poporul de la miază-noapte și deși mesajul central este: *dacă nu te căiești Nimicitorul te va distruge*, cu toate acestea și în această secțiune a judecății (care este așezată în contrast cu secțiunea îndurării din capitolul 3), este prezent glasul îndurării. Domnul vestește judecata, dar apoi revine la căutarea unei soluții pentru mântuirea poporului. Și astfel se explică de ce după pronunțarea FIECĂRUI vredit al judecății, apare din nou o lumină a harului. Astfel după ce apelul la Mijlocitor din 5:1-6 nu se dovedește a fi o soluție realizabilă, și se vestește judecata, din nou în 5:6, primele cuvinte din 5:7 sunt: *Cum să te iert?* Domnul caută în continuare o SOLUȚIE pentru iertarea poporului.

Și dacă a recurs la Mijlocitor, acum recurge la ceva care ne intrigă: El le primește jurămintele făcute înaintea idolilor.. Pare absurd, pare chiar imoral... Dar Domnul e dispus să meargă până acolo încât să le primească jurămintele și rugile făcute înaintea idolilor... Dar ei se

pare că nici acele jurăminte nu le respectă sau că după aceea se dedau și se lasă purtați și de valul curviei fizice. Probabil că cineva în necaz a făcut o rugă înaintea unui idol, rugă urmată de un jurământ. Domnul a ascultat și i-a împlinit ruga. Dar după aceea, acela nu și-a respectat jurământul, a uitat de tot și a început să necheze după soția altuia. Știm din Genesa că Domnul poate asculta chiar rugăciuni idolatre ca cele ale lui Iacov sau a celor două soții ale sale. Suntem uimiți că Domnul se implică în competiția hidoasă dintre cele două soții. Dar Domnul le ascultă rugăciunile idolatre pentru a le arăta îndurarea Sa fără margini și pentru a le atrage la Sine. Desigur eroarea omului este că interpretează aceste rugă ascultate nu ca pe o chemare la căință, ci ca pe o confirmare că Domnul le validează modul de viață. Domnul Își asumă aceste erori ale interpretării din partea oamenilor. El știe că în adâncul lor, oamenii nu-L vor căci cred că El le vrea răul... De aceea îi copleșește cu îndurările Sale pentru a învinge această minciună din adâncul lor. Dar iată că nici această măsură a harului extrem din 5:7 nu dă roade... Poporul își cultivă dorințe față de soția aproapelui, lucru care era considerat greșit și în culturile păgâne ale idolilor la care se închinau. În v.9, Domnul parcă se convinge pe Sine că trebuie să înfăptuiască dreptatea.

5:12-19 - Măcar că Domnul le vorbește prin profeți, ei resping mesajul. De aceea Domnul va ridica împotriva lor un popor străvechi.

Domnul a făcut apel la Mijlocitor. Dar nu a găsit. Domnul a făcut apel la harul extrem de a le asculta chiar jurămintele făcute idolilor. Dar ei nu au luat aminte. Acum Domnul face referire la harul de a le vorbi prin PROFETI. Noi ne-am obișnuit cu profeții, dar acesta era un mare har, care nu era prevăzut în Legământul sinaitic. Conform legământului, după curvie urma pedeapsa. Dar Domnul, în iubirea Lui, înainte de a duce pedeapsa, le trimite și pe prooroci. Dar poporul NEAGĂ că Domnul le vorbește prin Ieremia. Astfel Domnul revine la decizia judecății și pentru a treia oară se pomenește în această secțiune lucrarea Nimicitorului. Să identificăm ce detalii noi apar de această dată:

- În primul rând se semnalează că DOMNUL ÎNSUȘI aduce pe acest Nimicitor. Dacă până acum leul se ridica din tufarul său sau nimicitorul înainta ca norii, acum se precizează că Însuși Domnul va aduce pe acest Nimicitor; el este rodul căilor lui Iuda, dar el este adus de Domnul Însuși. Este o manifestare a răului, dar este și o manifestare a dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu.
- Se precizează că e vorba de un NEAM, de un POPOR. Cu alte cuvinte e mai mult decât o Persoană sau un Rege. Nu e un cataclism. E un popor.
- Se descrie acest popor. Popor tare, străvechi, a cărui limbă n-o pricepi... Haldeii și Babilonul au o istorie străveche care începe cu mult înainte de legământul sinaitic. Vestitul Împărat Hamurapi domnește peste Babilon cu vreo 200-300 de ani înainte de Moise.

În v.18 iarăși licărește glasul îndurării: *Dar nu vă voi nimici de tot.*

5:20-31 – Măcar că Domnul le vorbește prin creație, poporul tot nu ia aminte, ci se cufundă în păcat chiar cu sprijinul preoților și al proorocilor.

Dumnezeu nu se lasă. Apelează la o altă soluție. Acum apelează la mărturia vie a creației. În v.21 Dumnezeu confirmă concluzia lui Ieremia din 5:3. Dar spre deosebire de Ieremia, El consideră că trebuie să vorbească MAI DEPARTE poporului! Și dacă găsirea mijlocitorului, harul extrem, și glasul profeților, nu au trezit poporul, Domnul face apel la creație. Domnul face apel la Creație mai întâi pentru a le aduce aminte de Măreția Sa de Creator și de normalitatea ca creatura să fie supusă Creatorului. Iată că valurile mândre și înfuriate ale mării respectă hotarul pus de Creator. Dar poporul Domnului nu se teme de măreția Creatorului revelată în Creație, și nu respectă granițele morale puse de Creator prin Legile sale. Dar Domnul nu face apel doar la mărturia generală a Creației, ci și la pedepsele Sale prin creație (vezi 5:23-24). Iar lipsa ploii era un semn CLAR pentru toate Neamurile din bazinul mediteranean că zeii țării sunt supărați pe țară. Semnul era clar menționat și în legământul sinaitic, dar era și relevant cultural vremii de atunci. Iar ploaia era vitală pentru țară. Lipsa ei producea mari suferințe poporului. Dar poporul tot nu lua aminte, ci continua să se dedea la fărădelege. În cap.5 alături de IDOLATRIE se menționează și alte călcări de Lege. În 5:8 se vorbește de adulterul fizic, iar în 5:26-28 se incriminează dorința de îmbogățire, înșelăciunile și nedreptățile făcute în acest scop. Sub masca religiozității clocăiau dorințe de adulter și de îmbogățire. Oamenii curățau țara de idolii fizici, dar se gândeau în inima lor la sex și la bani, și nu la Domnul!

V.31 ne arată o complicitate a tuturor la starea de păcat a națiunii:

- Proorocii proorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor și poporului Meu îi plac aceste lucruri.

Proorocii înșeală. Preoții îi aprobă căci au nevoie de ajutor pentru a stăpâni peste popor. Dar poporul agreează aceste minciuni. Deci poporul nu este o victimă a minciunilor proorocilor și ale preoților. Poporul se lasă mințit. Mai exact îi place să fie mințit. El are nevoie de minciunile proorocilor și ale preoților pentru a-și justifica și ascunde păcatele, pentru a-și păstra conștiința adormită. Poporul nu e o victimă a necunoștinței, ci un complice vinovat la starea de păcat a întregii țări.

Capitolele 4-6 vin în contrast față de capitolul îndurării (cap.3) și ne arată ce se întâmplă dacă Iuda își continuă adulterul, și anume: se naște Nimicitorul neamurilor care o va prăpădi. Astfel tema Nimicitorului neamurilor e tema unificatoare a acestei secțiuni cap.4-6. El este menționat de foarte multe ori. Și Domnul revelează noi aspecte ale lucrării acestui Nimicitor. Dar și când anunță acest Nimicitor glasul îndurării întrerupe discursul judecării și încearcă să găsească soluții pentru vindecarea poporului. Și iată soluțiile la care face apel Dumnezeu în cap.5:

- Căutarea unui singur om drept

- Harul extrem și primirea jurămintelor adresate idolilor
- Mesajul proorocilor
- Mărturia creației

6? Dar iată că poporul respinge, anulează toate aceste soluții. Oare ce va urma în capitolul